

PHẦN 8

Phước Vĩnh ngồi dậy, anh ngồi tựa lưng vào thành giường lúc Phương Uyên đến:

- Sao rồi Phương Uyên?

Phương Uyên lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng Phước Vĩnh:

- Em nghĩ chuyện này nằm trong “chiếc lược” Ngọc Mai, muốn Minh An quan tâm đến cô ấy. Vì cô ấy trông có vẻ là người bị hại, mà chỉ có em và anh thôi.

- Tại sao em nghĩ như vậy?

- Mỗi lần muốn lấy tin tức gì đó ở Ngọc Mai, em không gặp cô ấy được. Cô ấy còn làm dữ, tuyệt thực đóng kín cửa phòng, chỉ có Minh An vào được vào phòng.

Phước Vĩnh cau mày:

- Tại sao lại như vậy?

- Em không biết. Khi em làm như bỏ về rồi bất thành linh quay lại, em gặp hai người đang say đắm hôn nhau. Thú thật, lúc đó em có cảm giác mọi thứ xung quanh em đều sụp đổ, em bỏ chạy và đến gặp anh. Lần này, dù chứng kiến họ hôn nhau, điều làm em nát lòng, song em không bị sốc như lần đầu tiên nhìn thấy họ thân mật.

Phước Vĩnh tức giận:

- Sao Minh An có thể tệ như vậy? Anh đã khỏe rồi. Ngày mai, anh bắt đầu đi điều tra, anh sẽ lôi bọn đánh anh ra ánh sáng.

- Tại sao anh lại đánh gằn chết mà xem ra Ngọc Mai chẳng hề hấn gì? Ngày mai em cho anh gặp Minh Châu có được không?

- Em phải hỏi Minh Châu đã!

- Nếu được, em gọi điện thoại cho anh. Em cũng không nên quá buồn nghe Uyên.

Nước mắt Phương Uyên ứa ra. Làm sao cô không buồn, khi chứng kiến sự phân bội của chồng mình. Cô không biết mình nên có thái độ nào với Minh An, nhưng dù sao cô cũng phải về nhà, vì đó là nhà của cô. Liệu nó còn là mái ấm nữa không?

Đừng khóc, can đảm lên Phương Uyên! Hạnh phúc là của em, em cần cứng rắn bảo vệ hạnh phúc của mình.

Phương Uyên thần thờ:

- Liệu có còn hạnh phúc nữa không anh, khi mà chắc chắn em không thể nào quên được hình ảnh họ hôn nhau say đắm. Nếu Minh An nhận rõ anh cũng mềm lòng trước tình cảm của Ngọc Mai, thì em chịu lùi anh ạ. Những gì xảy ra hôm rày, em có cảm giác đó là màn kịch của Ngọc Mai, linh cảm của em như thế.

- Ngọc Mai có thể là người ghê gớm như vậy không? Anh nghĩ là cô ấy cần tình yêu của Minh An thôi. Đừng nghĩ quẩn nữa, anh đưa em về!

- Anh khỏe chưa? Anh chưa lành hẳn mà.

- Tháo băng bột ra thì cần vận động chứ. Em lái xe lướt đi, một lát về anh tự lái xe.

- Cũng được.

Phương Uyên về đến nhà, Minh An đang đứng đợi cô. Phương Uyên đi luôn vào phòng. Minh An chỉ chào Phước Vĩnh, rồi bước mau theo Phương Uyên. Song Phương Uyên đóng ập cửa lại, không cho Minh An vào. Minh An đứng bên ngoài khổ sở:

- Là anh sai, là anh lạc lòng, anh không đúng, em tha lỗi cho anh đi. .

Phương Uyên bịt kín tai lại để không phải nghe những lời thanh minh bào chữa của Minh An, cô không còn niềm tin ở anh nữa.

Đến tối, Phương Uyên mới mở cửa ra, cô đói quá, cần phải ăn để viết xong thiên phóng sự gửi đến tòa soạn báo. Minh An vội đón Phương Uyên lại:

- Em nghe anh nói đi!

Phương Uyên xua tay:

- Anh không cần nói hay giải thích. Em đang đói lắm, cần tắm rửa ăn uống và viết bài, xin đừng làm phiền em.

- Tại sao em không chịu nghe anh giải thích rồi lại giận anh?

Phương Uyên cười nhạt:

- Vậy anh giải thích đi!

Minh An lúng túng:

- Anh và Ngọc Mai... thật ra chỉ một lúc mềm lòng nên mất tự chủ.

- Nếu em không quay trở lại nhìn thấy hai người, hai người sẽ còn đi đến giai đoạn nào? Những gì em trông thấy không thể nào quên, cho nên tốt nhất anh đừng giải thích hay thanh minh, em không tin anh nữa đâu.

Phương Uyên đi xuống bếp nấu mì ăn. Minh An không đi theo nữa anh tức giận vì Phương Uyên nói cô không tin anh. Đàn ông phạm lỗi do một phút yếu lòng. Vậy còn cô, cũng có lúc cô tự nhiên lo cho Phước Vĩnh vậy. Mỗi khi có chuyện gì, người được cô nghĩ đến là Phước Vĩnh, tại sao cô không nhìn thấy lỗi của cô.

Minh An hết còn chịu nổi, khi Phương Uyên đóng cửa phòng làm việc lại. Anh đá chân vào cánh cửa quát:

- Em chỉ thấy lỗi của anh. Vậy còn em, em tự nhiên lo cho Phước Vĩnh trước mặt anh. Ngay cả ngày hôm nay, em cũng chạy đến nhà anh ta, để anh ta đưa em về, ai biết được anh ta an ủi vỗ về em như thế nào.

Phương Uyên mở bật cửa ra, cô nhìn Minh An dăm dăm:

- Như vậy, anh cho em và anh Vĩnh có tình ý như anh và Ngọc Mai?

- Phải!

Phương Uyên cười gằn:

- Em nói cho anh biết, anh Vĩnh là một chính nhân quân tử, em tin vào tư cách anh ấy. Anh ấy yêu và biết tôn trọng lo lắng cho hạnh phúc của người mình yêu, chứ không giở thủ đoạn như Ngọc Mai. Nếu anh thấy em kém cỏi cứ bỏ em đến với Ngọc Mai đi, em không níu giữ anh đâu.

- Anh thật thất vọng. Ngọc Mai yêu anh, cô ấy luôn tôn trọng từng phút giây quý báu khi anh ở bên cô ấy. Còn em mỗi khi đụng chuyện, em đều đòi bỏ anh. Anh nhận rõ ra, em không hề yêu anh.

Toàn thân Phương Uyên tê dại trong cái cảm giác đau đớn vì lời nói so sánh, anh so sánh giữa cô và Ngọc Mai, một sự xúc phạm nghiêm trọng. Cô đóng cửa lại dựa lưng vào cửa, không khóc mà nước mắt cứ chảy tuôn ràn rụa. Anh đã từng so sánh như vậy, nhìn những khuyết điểm của tôi kém cô ta, hẳn tình đã bị

san sẻ mất rồi. Vậy thì còn chung sống sao nữa, khi anh không ngót gây thương tổn cho tôi như thế.

Bên ngoài, Minh An giận dữ đi qua đi lại, anh tức giận không kém, dùng dùng lao ra ngoài lấy xe chạy đi. Cánh cửa đóng lại, có nghĩa nhận xét của anh về vợ không sai.

Tấp vào quán rượu, Minh An gọi rượu uống.

- **C**hị Ngọc Mai? Kép của chị ngồi uống rượu một mình, chị có đến không?

Ngọc Mai chuẩn bị đi ngủ, cú điện thoại làm cô bật dậy:

- Anh Minh An đang uống rượu ở đâu vậy?

- Bar Mưa Hồng, đến mau đi, em sẽ vờ làm quen với anh ta giúp chị, đêm nay chị có anh ta, nhớ thưởng công cho em.

Ngọc Mai mỉm cười:

- Chị đến có thưởng cho em liền mà.

Ngọc Mai thay quần áo. Bà Ngọc cau mày:

- Mười một giờ rồi con còn đi đâu vậy? Không được đi, chuyện lần trước chưa sợ sao? Ba con sắp về nước rồi.

Bây giờ có trời cản cũng không được, huống hồ bà Ngọc. Ngọc Mai đáp đối:

- Minh Châu gọi con đến nhà nó. Con đến nhà Minh Châu sẽ về ngay.

Ngọc Mai vọt lẹ, cô phóng ra đường hấp tấp đón taxi đến bar Mưa Hồng. Quả là Minh An đang ngồi uống rượu một mình. Ngọc Mai sà lại:

- Anh An!

Minh An ngược lên:

- Em cũng biết đến đây uống rượu nữa sao?

- Biết anh ở đây nên em đến. Em biết là tại em nên gia đình anh lung củng. Em sẽ đưa anh về và nói với Phương Uyên, tất cả là lỗi ở em, anh không có lỗi gì cả.

Minh An lắc đầu:

- Không cần. Cô ấy không còn tin anh nữa. Em muốn uống rượu thì gọi thêm rượu uống với anh.

- Em gọi nghen.

Ngọc Mai gọi thêm rượu, cô ép Minh An uống:

- Minh uống cho say đi hả anh? Ai có nghĩ như thế nào mặc họ.

- Ừ, mặc kệ họ.

Ngọc Mai uống cho mấy ngụm, chỉ có Minh An là uống nhiều, say khướt luôn.

- Anh say quá rồi, không uống nữa đâu.

- Vậy em đưa anh về nghen.

- Vậy về nhà em đi.

Ngọc Mai cố diu Minh An ra xe. Đêm nay cô sẽ giữ Minh An ở lại bên cô, con người cao ngạo như Phương Uyên và cả nghen nữa, cô ta nhất định sẽ bỏ Minh An. Ngọc Mai vừa diu Minh An định lại xe taxi thì Phước Vĩnh ở đâu lù lù tới. Anh nghiêm giọng:

Minh An say quá rồi, để tôi giúp đưa anh ấy về cho. Cô không nên can thiệp sâu vào đời sống của gia đình họ nữa.

Miệng nói, tay Phước Vĩnh đẩy Minh An vào xe taxi. Anh nhìn Ngọc Mai:

- Nếu cô muốn về thì quá giang luôn. Đừng có đi lêu bêu, coi chừng sa vào bẫy như lần trước, không có may mắn lần thứ hai cho cô đâu.

Ngọc Mai tím mặt vì bị Phước Vĩnh phỗng tay trên "phá hỏng kế hoạch" của cô. Đã như vậy, anh ta còn ám chỉ chuyện cô chạy thoát khỏi tay bọn côn đồ. Cô xẵng giọng:

- Cám ơn, tôi không cần lòng tốt của anh.

- Vậy tôi đi!

Phước Vĩnh đóng cửa xe lại, bảo tài xế chạy đi. Ngọc Mai tức giận đứng nhìn theo. Được lắm Phước Vĩnh, trận đòn lần trước đánh gãy tay của anh, xem ra anh chưa sợ. Tôi sẽ đánh gãy chân của anh xem có còn thích xía vào chuyện của người khác hay không...

- Chị Ngọc Mai! Anh ta đâu mà chị đứng ở đây vậy?

Tên Phúc mon men lại gần tò mò.

Ngọc Mai hần học:

- Chị có chuyện nhờ em, đánh gãy chân thằng nhà báo hôn họ cho chị.

- Được. Chị cứ chi tiền ngọt đi, em cam đoan xử đẹp thằng đó luôn.

- Ngày mai, em đi gặp chị, chị đưa tiền cho em.

- OK.

Phước Vĩnh lái xe, đưa Minh An về. Anh xuống xe ấn chuông cửa. Phương Uyên đi ra mở cửa, cô ngạc nhiên khi thấy Phước Vĩnh dìu Minh An. Phước Vĩnh dìu Minh An vào ghế xa-lông đặt nằm xuống:

- Anh gặp trong quán rượu, anh ấy say như nên anh đưa về giùm. Em đi pha trà đường dã rượu đi. Thôi, anh về nghen.

Phương Uyên cảm động:

- Cám ơn anh nghen anh Vĩnh.

- Không cần cám ơn anh. Có điều anh muốn khuyên em, vợ chồng là duyên nợ với nhau, em không nên căng thẳng, sợi dây căng quá sẽ đứt. Em hiểu ý anh muốn nói chứ?

Phương Uyên giật đầu tiễn Phước Vĩnh ra cửa. Cô đóng cửa lại và đứng nhìn Minh An. Cô có nên quá căng thẳng không? Hình ảnh anh và Ngọc Mai hôn nhau say đắm trong căn phòng của Ngọc Mai thật chẳng dễ nào xua tan ra khỏi tâm trí cô, làm sao cô có thể cho Minh An trọn vẹn tình cảm của một người vợ đây?

Bỏ mặc Minh An nằm đó, Phương Uyên vào phòng làm việc, tiếp tục công việc của mình. Đầu óc cô cứ lộn xộn không sao tập trung viết được. Phương Uyên tắt máy vi tính ngồi thờ ra. Cô có thể chia tay với Minh An được không? Có thể, nhưng khổ chắc chắn phải có khi hôn nhân tan vỡ. Tại sao Ngọc Mai cứ muốn chen vào phá vỡ hạnh phúc của gia đình cô? Cô ta không tìm được người đàn ông nào để gỡ gắm trái tim mình hay sao?

Minh An trở mình gọi tên Phương Uyên trong cơn say. Phương Uyên vào phòng lấy gối mền ra cho Minh An, cô lót chiếc gối xuống đầu anh, đắp mền lên người, tắt đèn lớn xong mới quay vào phòng ngủ. Giấc ngủ đến cũng chẳng dễ dàng với bao buồn phiền canh cánh.

Minh Châu ngật ngừng rồi đi thẳng vào quán cà phê. Phước Vĩnh đang ngồi một mình bên ly cà phê, anh đứng lên mỉm cười khi nhìn thấy Minh Châu:

- Cảm ơn em đã đến. Em ngồi đi, uống nước ngọt nhé?

- Dạ!

Phước Vĩnh gọi thêm nước uống. Minh Châu ngồi xuống chiếc ghế Phước Vĩnh kéo cho cô. Đây là lần đầu tiên cô gặp anh, người từng viết những thiên phóng sự rung động mọi người vì những khám phá bất ngờ của anh. Cô nghĩ mình sẽ không thể bao giờ có tình cảm với người từng theo đuổi Phương Uyên. Nhưng sau cái đêm say rượu ấy, sáng tỉnh ra, dường như những suy nghĩ của cô về Phước Vĩnh, Phương Uyên đã lệch lạc, họ không phải là những kẻ đáng ghét.

Phước Vĩnh ngồi xuống chiếc ghế, anh nhìn Minh Châu, dịu dàng. Tiếng nói sao vô cùng ấm áp, đó là suy nghĩ đầu tiên của Minh Châu. Cô ngược nhìn Phước Vĩnh, đôi mắt anh sáng và nghiêm nghị:

- Em có thể cho anh biết những gì em biết được trước khi em bị phục rượu?

- Em... đi với chị Ngọc Mai, anh cũng biết em rất thương chị Mai.

Phước Vĩnh gật đầu:

- Điều này anh biết. Anh còn biết em rất muốn Ngọc Mai làm chị dâu của em. Em đã yêu chưa? Anh xin lỗi là khi anh hỏi em câu này. Nhưng muốn anh trai em bỏ Phương Uyên, em hãy hỏi em đã biết thế nào là tình yêu đã. Đó là sự hòa hợp giữa hai trái tim, người ta cảm thấy mình hạnh phúc và vui vẻ khi được ở bên nhau, là của nhau. Tình yêu không thể nào là sự tranh giành hay chiếm đoạt. Phương Uyên đã là chị dâu của em, ở đời ác nhất là chia rẽ vợ chồng người đó, em hiểu không?

Minh Châu cúi đầu trước ánh mắt sáng quắc của Phước Vĩnh. Tuy nhiên, cô hiểu anh đang khuyên cô, những lời lẽ nhẹ nhàng và cũng như trách móc vậy. Anh yêu Phương Uyên mà lại cam tâm hàn gắn và giúp đỡ cho anh Minh An

của cô sao? Bất giác cái nhìn của Minh Châu trở nên diu dằng. Đây là người đàn ông "chính nhân quân tử" giữa chợ đời đầy gian trá.

Phước Vĩnh chồm tới nắm tay Minh Châu. Anh không biết là cô bối rối, lần đầu tiên có một người đàn ông nắm tay cô, đẹp trai, lịch lãm.

- Anh muốn điều tra ra kẻ đánh anh và toan hãm hại em, làm hỗn với Ngọc Mai. Anh mong muốn sự hợp tác của em, được chứ Minh Châu?

- Dạ... được ạ.

Phước Vĩnh cười hài lòng:

- Cảm ơn em. Cần phải lôi những kẻ xấu đó ra trước luật pháp, em hiểu không?

- Dạ.

- Em uống nước đi. À, từ hôm đó đến nay, em gặp Ngọc Mai chưa?

- Ngọc Mai không cho gặp, chỉ gọi điện xin lỗi em, vì thất tình đi uống rượu lãng quên, mà chị ấy suýt hại em.

- Vậy à!

Phước Vĩnh cau mày suy nghĩ. Anh bắt đầu nghi ngờ Ngọc Mai, việc cô trốn thoát dễ dàng và chỉ muốn gặp mỗi Minh An.

Minh Châu rụt rè:

- Anh Vĩnh! Anh đang suy nghĩ gì vậy?

- À...- Phước Vĩnh đùa - Anh nghĩ đến chuyện cổ tích "Tâm Cám", cô Cám vì muốn đoạt chồng của chị mà bày nhiều kế gian.

Minh Châu ngơ ngác. Cô không hiểu sao Phước Vĩnh lại bỗng dưng nói như thế. Cô ngập ngừng:

- Anh nghĩ... chị Mai giống như cô Cám à?

- Em có nghĩ như vậy không?

Phước Vĩnh hỏi ngược lại làm Minh Châu lúng túng:

- Em không biết nữa. Nhưng xưa nay chị Mai rất tốt với em.

- Còn đối với Phương Uyên?

- Em thích chị Ngọc Mai nên dĩ nhiên em phải ghét Phương Uyên.

- Điều này thì anh hiểu, tuy nhiên anh khuyên em nên có cái nhìn sâu xa hơn. Phương Uyên không có lỗi khi yêu anh trai em. Ví dụ như em yêu ai đó, mà người đó không yêu em, như vậy đâu thể nói là người đó có lỗi với em.

Minh Châu bung ly nước lên uống, cô len lén nhìn Phước Vĩnh. Tim cô bỗng đập mạnh. Anh không thể nào là kẻ xấu.

Buổi sáng, Phương Uyên rời nhà sớm trước khi Minh An dậy, cô ghé quán cà phê gọi ly cà phê sữa ngồi uống.

- Ủa! Phương Uyên!

Phước Vĩnh đi vào quán, anh hơi bất ngờ khi nhìn thấy cô:

- Uống cà phê sớm vậy? Đêm qua không ngủ được à?

Phương Uyên cười không trả lời. Phước Vĩnh gọi ly cà phê đen xong, kéo ghế ngồi đối diện với Phương Uyên.

- Anh không biết họ có hẹn nhau ở quán rượu không, nhưng khi anh đến định uống ly bia cho dễ ngủ thì thấy Ngọc Mai dìu Minh An ra xe. Minh An say như, cô ta vẫn còn tỉnh, nên anh đưa Minh An về cho em.

Phương Uyên cúi đầu:

- Sáng em đi sớm lúc Minh An chưa thức dậy. Nhưng giá đêm qua anh để Ngọc Mai đưa Minh An đi đâu đó theo ý cô ta, em sẽ dễ xử hơn.

Phước Vĩnh cười nhìn vào mắt Phương Uyên.

- Có thật là dễ xử hay lại ghen âm thầm và đau khổ?

- Em ghét tình yêu giành giật. Cho dù em đang là vợ hợp pháp của Minh An, song nếu cần em sẽ chia tay. Hơn là sống như thế này, đầu óc em lúc nào cũng nặng nề khó chịu lắm.

Phước Vĩnh ngả người ra sau:

- Anh không biết khuyên em như thế nào nữa.

- Lời khuyên của anh sẽ rơi vào khoảng không vì Minh An bắt đầu so sánh giữa em và Ngọc Mai. Anh ấy nói lúc nào Ngọc Mai cũng sẵn lòng vì anh ấy, còn em đụng một chút là đòi chia tay.

Giọng Phương Uyên nhuốm nước mắt. Phước Vĩnh quay đi vờ rút điều thuốc cắm lên môi, tuy nhiên anh không hút mà để xuống.

- Em hãy đề nghị với Minh An phải có sự dứt khoát với Ngọc Mai.

- Anh ấy đâu có nhận yêu Ngọc Mai, mà bảo đó chỉ là phút giây yếu lòng xao xuyên khi Ngọc Mai quá nặng tình.

Phước Vĩnh tức giận:

- Đó không thể gọi là yếu lòng, mà là lòng tham lam đã khiến anh ta không từ chối tình yêu của Ngọc Mai, em không tha thứ cho anh ta cũng phải lẽ.

- Rồi có một ngày giọt nước sẽ tràn ly và em không chịu nổi sự chia sẻ, có lẽ ngày ấy không xa.

- Thôi đi, em đừng buồn nữa. lát nữa, chúng ta đi Bình Dương đi, thực hiện phóng sự: "Xa lộ mỗi nguy hiểm vì bọn đình tặc" đi!

- Dạ.

Gọi tính tiền Phước Vĩnh và Phương Uyên bước ra đường về tòa soạn. Phước Vĩnh đề nghị:

- Anh và em đi một xe cho tiện.

- Cũng được!

Hai người ra đến xa lộ Hà Nội và dừng xe ở một góc, họ nhìn thấy có đình rải trên đường. Phước Vĩnh đưa điện thoại lên chụp.

- Này!

Phước Vĩnh vừa quay lại, một cú đâm tung vào mặt làm anh choáng váng ngã ngửa, anh kêu lên:

- Ôi!

- Gì vậy anh Vĩnh?

Phương Uyên lấy xong cặp tài liệu định bước xuống, cô bị đẩy mạnh vào, đồng thời Phước Vĩnh cũng bị lôi cổ tống vào trong xe, mũi súng chĩa vào họ. Tên bịt mặt cười gằn:

- Lại chú ý vào chuyện của người khác. Lần này tao sẽ chặt gãy tay mày, cho mày bài học kinh nghiệm, đừng có xen vào chuyện của người khác, rõ chưa?

Phước Vĩnh lui lại, anh lo lắng nhìn phương Uyên, cũng đồng thời anh nhận ra kẻ đánh mình lần trước. Bất gặp cái nhìn của Phước Vĩnh, gã gầm gừ:

- Nhìn cái gì?

Gã phẩy tay ra hiệu cho đàn em mình lên xe ngồi vào tay lái, tất cả sáu tên, hai tên đi theo phía sau, bốn tên cùng ngồi vào xe Phước Vĩnh, ém chặt anh lại.

Phước Vĩnh nghiêm mặt:

- Các anh có biết như thế này là vi phạm luật pháp không?

- Câm mồm mày lại, nói nữa, tao nã súng vào "con girl" của mày bây giờ. Trói hai đứa nó lại cho tao!

Trước mũi súng của bọn chúng, Phước Vĩnh và Phương Uyên đành thúc thủ. Một cú đâm nữa nện vào gáy Phước Vĩnh làm anh kêu lên đau đớn, bất tỉnh nhân sự.

Phương Uyên kêu lên:

- Các anh không có quyền đối xử với chúng tôi như thế này? Chúng tôi đang tác nghiệp, chuyện các anh rải định trên đường xa lộ, có biết là tội ác không?

- Tao đêch cần biết lương thiện hay tội ác. Có người thuê chúng tao bắt và đánh thẳng này què giò, chặt một cái tay của nó, mày đi chung thì cùng một số phận thôi.

Đôi mắt gian xảo của gã lướt trên người Phương Uyên, làm cô co rúm người lại sợ hãi. Bọn chúng đưa cô và Phước Vĩnh đi đâu đây, chúng sẽ làm gì cô và anh đây? Phương Uyên nghẹn ngào gọi Phước Vĩnh:

- Phước Vĩnh, anh tỉnh lại đi!

Một chiếc khăn bắt thần lướt tới ập vào mặt mũi Phương Uyên, cô cố vùng lên, nhưng rồi từ từ buông tay nằm im...

Phước Vĩnh tỉnh lại trước. Anh cựa mình mở mắt ra. Đầu anh đau như dầm, anh khẽ rên lên một tiếng, nhìn quanh. Anh giật bắn người vì Phương Uyên đang nằm cạnh anh, cả cô và anh không còn mảnh vải trên người. Hoảng hồn, Phước Vĩnh ngồi bật dậy. Quên cả đau, anh chụp quần áo dưới chân ném lên người Phương Uyên.

- Phương Uyên, dậy đi!

Phương Uyên choàng tỉnh, cô ngơ ngác nhìn quanh, vụt hét lên:

- Anh Vĩnh...

Phước Vĩnh đã trèo lên băng ghế trước, anh vừa cài nút áo sơ mi lại.

- Em mặc quần áo tử tế đi!

- Anh Vĩnh...

- Anh đang suy nghĩ đây. Bọn chúng bắt em và anh cởi hết quần áo, làm cho chúng ta bất tỉnh nhân sự...

- Chúng sẽ chụp hình hay quay phim và đưa chúng ta lên mạng chứ gì?

Phước Vĩnh gật đầu:

- Có thể! Có điều anh chưa biết tại sao chúng làm như vậy, chúng ta cần về tòa soạn báo cáo sự việc đã.

Buổi tối, Phương Uyên còn ngoài phố, cô chưa quay về nhà, dù đầu óc và cả thân xác cô mệt mỏi. Chợt có tín hiệu điện thoại của Phước Vĩnh, giọng anh giận dữ:

- Anh đã tìm được đáp án, bọn chúng đưa hình ảnh anh và em lên mạng, đúng như em và mọi người trong tòa soạn suy đoán. Em mau về nhà truy cập trên web-side đi.

Phương Uyên rùng rờ. Sao bọn người đó ác như vậy. Cô vội gọi xe về nhà.

Bà Minh Thành và cả Minh An đang ngồi chờ Phương Uyên ở phòng khách. Căn phòng khách dường như đang đầy mùi "thuốc súng"!

Phương Uyên còn lụng khụng, bà Minh Thành đã lao nhanh về phía cô, quật những cái tát tai như trời giáng vào mặt Phương Uyên. Bà ta rít lên the thé:

- Đồ xấu xa dơ bẩn, mày luôn nói con trai tao có tình với người khác, làm cho không khí gia đình nặng nề căng thẳng, hóa ra là mày ngoại tình, còn để người ta quay phim đưa lên Internet.

Phương Uyên ôm mặt:

- Mẹ ơi! Con oan, anh Minh An, em oan mà...

Ánh mắt Minh An lạnh băng, lẫn cả sự khinh bỉ:

- Chúng ta ly hôn đi. Bây giờ tôi hiểu tại sao mỗi lần giận nhau, cô bỏ nhà đi và luôn miệng đòi chia tay. Tôi sẽ trả tự do cho cô. Bây giờ tôi về nhà mẹ tôi. Còn cô hãy thu xếp những gì của cô đi đi!

Gương mặt của Phương Uyên đỏ lên vì những cái tát như trời giáng, máu hai bên mép cô rỉ ra thoáng làm Minh An chạnh lòng. Song những gì anh nhìn thấy trên Internet khiến anh đau đớn. Giữa anh và Ngọc Mai chỉ là nọ hôn, nhưng còn Phương Uyên là sự phản bội đơ bản, làm sao anh còn mặt mũi nào chung sống với cô. Cả thành phố này đang cười anh, một gã chồng đã bị vợ cắm lên đầu cái sừng to tổ bố.

Minh An đứng lên, bà Minh Thành đẩy anh ra cửa:

- Con ra ngoài kia đứng, để mẹ buộc cô ta dọn nhà ngay tức thời. Cô kia, những quần áo của cô, tôi đã bỏ vào valy, cô đến nhà tôi như thế nào, có những gì ra khỏi nhà tôi như thế đó. Minh Châu! Con hãy mang valy quần áo của cô ta ra đây. Còn cô, hãy mau ký tên vào đơn ly hôn đi!

Minh Châu mang valy quần áo ra cho Phương Uyên. Cô ái ngại nhìn Phương Uyên. Dù sao cô vẫn không quên ơn Phước Vĩnh và Phương Uyên đã cứu cô trong lần đó. Nếu không, cuộc đời cô cam chịu nhục nhã rồi.

Cô đặt valy xuống trước mặt Phương Uyên, quay nhìn mẹ:

- Mẹ à! Con nghĩ là chị Phương Uyên bị oan.

Bà Minh Thành nạt đùa:

- Nông nổi này con còn lên tiếng bênh vực cho cái kẻ thối tha hay sao? Gia đình chúng ta đang bị điểm nhục nè, con có biết chưa?

Dẫn mạnh tờ giấy lên bàn, bà nạt Phương Uyên:

- Hãy ký tên vào đơn ly hôn đi!

Minh An không có một lời nói, anh bỏ ra ngoài. Phương Uyên cắn mạnh môi mình tưởng chừng bật cả máu. Cô còn nói lời kêu oan cho mình cũng vô ích. Giữa cô và Minh An đã có quá nhiều chuyện xảy ra, biết đâu việc cô bị làm nhục hôm nay cũng nằm trong kế hoạch...

Cô lắc đầu:

- Con không ký gì cả. Nếu mẹ muốn con đi, con sẽ đi. Còn anh Minh An, con và anh ấy không có niềm tin vào nhau, ly hôn sẽ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhắc valy lên, Phương Uyên nhìn Minh Châu, cười đau đớn:

- Cảm ơn cô đã nghĩ tôi oan. Tôi sẽ chứng minh tôi thật sự bị oan.

Phương Uyên đi ra cửa. Cô không khóc, nhưng có lẽ tim cô đang khóc, từng giọt lệ máu đau thương, cho một cuộc hôn nhân nhiều nước mắt hơn nụ cười hạnh phúc. Một cuộc hôn nhân không còn cứu vãn nữa. Ánh mắt và thái độ của Minh An cho Phương Uyên biết, cuộc hôn nhân của cô và anh sẽ chấm dứt, vĩnh viễn chấm dứt.

Phước Vĩnh ngồi đó, anh nắm lấy bàn tay Phương Uyên, trong lúc cô ngồi bất động như hóa đá. Lòng anh quặn đau theo nỗi đau của Phương Uyên. Anh biết cô đang rất đau khổ. Mọi người đang nhìn anh và cô khinh bỉ như họ là những kẻ xấu xa nhất, anh là người quyến rũ Phương Uyên ngoại tình, phá gia cang người khác. Còn Phương Uyên là loại đàn bà xấu xa có chồng rồi còn lang tâm mất nết.

Phương Uyên! Chúng mình không có tội gì cả. Cả tòa soạn, mọi người điều tin chúng ta, lòng chúng ta trong trắng, không sợ gì cả.

Phương Uyên cười đau đớn:

- Em không tiếc hôn nhân của em. Có điều là tại sao ba mẹ em không tin em. Em là con người như thế nào, ba mẹ em phải hiểu em chứ!

- Có thể anh sẽ không gặp em nữa. Nhưng anh nhất định điều tra ra kẻ nào hại chúng ta. Em có đồng ý không?

- Tại sao làm chung một công tác, một tòa soạn báo, chúng ta lại không gặp nhau? Em sẽ dũng cảm không sợ dư luận.

Phước Vĩnh mỉm cười siết nhẹ bàn tay Phương Uyên:

- Đúng, dũng cảm lên!

- Xin lỗi...

Minh Châu đứng ở cửa lúng túng. Phước Vĩnh điềm nhiên đứng lên:

- Có chuyện gì vậy Minh Châu?

- Em tìm chị Uyên.

- À! Em vào nói chuyện với Phương Uyên đi. Em có nghĩ là Phương Uyên xấu xa như mọi người đồn âm lên không vậy?

Minh Châu áp úng:

- Em không tin. Anh quang minh như vậy sao lại làm chuyện ấy. Nhưng em nghĩ cần tìm ra kẻ đã dựng nên tấn kịch này để hại chị Uyên.

Phước Vĩnh gật đầu:

- Em nói đúng đó, phải lôi kẻ xấu đó ra ánh sáng. Có hai đối tượng để ta nhắm vào. Những kẻ chủ mưu rải đỉnh, họ sợ anh và chị Uyên đưa họ lên mặt báo. Thứ hai là... Ngọc Mai.

Minh Châu sững sờ:

- Anh nói chị Ngọc Mai?

- Không sai! Đây nhé, tại sao anh được điện thoại cầu cứu của Ngọc Mai bảo đến cứu em, Ngọc Mai bị sáu bảy tên bắt đi, cô ấy đang say rượu mà vẫn trốn thoát.

- Còn một nguyên nhân nữa?

Minh Châu cau mày hỏi Phước Vĩnh, câu nói của anh làm cô suy nghĩ. Phước Vĩnh trầm ngâm:

- Trước khi xảy ra chuyện anh và Phương Uyên bị bắt, đêm đó anh Hai em uống rượu ở bar Sao Đêm. Anh tình cờ đến, gặp Ngọc Mai dìu anh Hai em ra xe, anh ngăn lại và đích thân đưa anh Hai em về trả cho Phương Uyên, điều này cũng có thể nguyên nhân tác động đến lòng thù hận của Ngọc Mai.

Minh Châu rùng mình:

- Em không dám nghĩ như vậy. Tuy nhiên, em biết xưa nay chỉ là con một, nên ba mẹ chỉ rất yêu chiều, muốn gì cũng được.

Phước Vĩnh cười nhạt:

- Cô ta có thể hư hỏng từ cách giáo dục đó muốn gì phải được thỏa mãn. Anh nhất định điều tra, trả sự trong sạch cho Phương Uyên.

Phước Vĩnh đùa:

- Nếu em đứng về phía anh, cũng là một sức mạnh cho anh chống lại kẻ thù đó.

Mặt Minh Châu đỏ bừng. Cô thấy mình cảm phục Phước Vĩnh. Lời nói suy nghĩ chùng chặc, anh không thể là một người xấu. Từ khi được anh cứu, trái tim của cô thâm lặng hướng về anh. Đi tìm gặp Phương Uyên chỉ là một cái cớ giải tỏa nỗi bức xúc đau đớn trong cô, anh không xấu xa.

- Thôi, em nói chuyện với Phương Uyên đi.

Phước Vĩnh bỏ ra ngoài. Minh Châu ngồi xuống cạnh Phương Uyên:

- Bây giờ chị đang ở đâu vậy?

- Chị ở nhà chị em Thúy Hòa, Thúy Quyên. Em tìm chị có gì không?

- Em xem chị sống như thế nào thôi.

Phương Uyên cảm động:

- Cám ơn em. Đối với chị, mọi việc như một cú sốc kinh khủng, anh Hai em không chịu hiểu chị oan, chị cũng đành chịu, mọi việc rồi cũng phai bày ra ánh sáng mà thôi.

- À, em uống nước nhé!

Phương Uyên định đứng lên, song một cơn choáng váng xây xập cả mặt mày làm cô chới với chụp tay vào thành ghế. Minh Châu lo lắng ôm vai Phương Uyên:

- Chị sao vậy?

- Chị chóng mặt quá. Có lẽ là do mọi việc xảy ra dồn dập xáo trộn cuộc sống nên chị bị kiệt sức.

- Chị ngồi xuống đi, cần làm gì em làm cho.

- Chị định đi lấy nước uống cho em.

- Không cần đâu chị.

Minh Châu dìu Phương Uyên ngồi xuống ghế:

- Thật ra, anh Hai em cũng buồn lắm, ngày nào cũng uống rượu, đóng cửa ở trong nhà, em và mẹ đến gọi anh cũng không mở. Em không biết làm sao để giúp hai người nữa. Chị sao rồi, hay em đánh gió cho chị nghen?

- Thôi, chị ngồi một lát sẽ khỏe, mấy hôm nay cứ như vậy đó.
- Sao chị không đi bác sĩ?
- Buồn chán quá, chị cũng chẳng muốn ra đường. Sáng, rời nhà Thúy Hòa, chị đến đây và làm việc cho đến tối mới về.
- Như vậy chị sẽ kiệt sức mất.
- Chị sợ ánh mắt mọi người nhìn chị lắm, dù chị luôn bảo mình, chị không có lỗi gì cả. Chị cảm thấy mệt mỏi đến gần như kiệt sức vậy.

Phuong Uyên ngồi ngả người vào thành ghế, dòng nước mắt đau khổ lại lặng thầm chảy. Minh Châu ái ngại ngồi yên. Cô không biết mình làm gì để chia sẻ nỗi đau với Phuong Uyên bây giờ. Điều cô mong mỏi duy nhất là Phuong Uyên vô tội. Ai là người dựng nên tấm thảm kịch này.